

komme ved Leilighed. Den ærede Finantsminister har ogsaa selv udtalt ved første Behandling, at han ikke vilde forelægge Lovforslaget i den Form, hvori det nu ved Ændringsforslaget er blevet omfakt, fordi han antog, at Rigsdagen ikke vilde gaae ind derpaa, men at den vilde forbeholde sig Ret til at faae Lovforslaget forelagt hvert Aar, indtil Bestemmelsen om Portofrihedens Ophævelse kunde blive sat igjennem, for at man ikke skulde udslyde Sagen til ubestemt Tid. Fra den Side betragtet fandt jeg det stridende mod min Overbevisning at stemme for Ændringsforslaget, og derfor kan jeg heller ikke nu ved 3die Behandling stemme for Lovforslaget, som det foreligger.

Finantsministeren: Jeg tør dog maaskee gjenkalde i det høitærede Things Grundring, at det var ikke den eneste Grund, som Forslagstilleren i sin Tid her paaberaabte sig, som nu af den sidste ærede Landssthingsmand blev fremhævet, og det var navnlig ikke den Grund, der bevægede mig til at udtale mig for Forslaget. Jeg har antaget, at Forslagstillerens Hovedgrund var den, at, da der ikke var nogen Sandsynlighed for, at man endnu til næste Aar ved denne Tid skulde være ude over de politiske Forhold, som gjøre, at man ikke for Diebliffet kan komme til en endelig Regulering af Portoforholdene, saa var det henstgtsmæssigere end atter adaare at gjøre denne Sag til Gjenstand for Behandling, nu at votere den som gjældende indtil videre istedetfor alene for næste Finantsaar. Det har jeg antaget var Forslagstillerens Hovedhenstg, og det forekommer mig ogsaa, at hans Uttringer ville kunne forstaaes saaledes. Saavidt jeg erindrer, tilføiede han, at han desforuden var af den Mening, at en saadan Reform, som den tilstgtede, ikke vilde kunne lade sig iværksætte. Det er af den ærede Landssthingsmand, som nys talte, antydet, at et Forslag som det, der gik igjennem ved Sagens anden Behandling, kunde forstaaes saaledes, som om Rigsdagen skjød en af Finantsministeren tilstgтет Reform, der vilde kunne medføre Besparelser, fra sig; jeg troer imidlertid ikke, efter den hele Argumentation, der har fundet Sted i denne Sag, at der vilde være Anledning til en saadan Misforstaaelse.

Men jeg troer allerede her ikke at turde lade ubemærket, at det Forslag, jeg i sin Tid har foresat angaaende denne Sags Realiter, ingenlunde gik ud fra, eller hovedsageligen tilstgtede nogen Besparelse; jeg anseer det tværtimod for meget uvis, hvorvidt en Forandring som den, der foreslaaes med Hensyn til Portofriheden, virkelig vil kunne medføre Besparelser eller ikke. Hvad jeg derimod antager for at være Hovedøiemedet, er, at faae en Reform indført med Hensyn til denne Sags Ordning; — kan der slyde nogen Besparelse deraf, er det jo saameget desto bedre, men i ethvert Tilfælde vil den neppe kunne blive betydelig; thi det er aabenbart, at fordi man affaffer Portofriheden, vil man dog ikke kunne paalægge Embedsmændene i Embedsager selv at afholde Portoudgifterne af deres egen Lomme.

Naar endelig den ærede Landssthingsmand har yttret, at han vilde stemme mod Lovforslaget, fordi det havde faaet denne Tilspøining, saa skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvis Fleertallet af det høitærede Things Medlemmer kom til samme Resultat som han, vilde deraf Følgen blive, ikke at Lovforslaget kom til at gaae igjennem i den Skikkelse, hvori det oprindeligt blev forelagt af Regjeringen, eller at noget lignende Forslag i denne Sæssion kunde sættes igjennem, men saa blev simpelthen Følgen den, at det, som baade iaar og tidligere er erkjendt for at være umuligt, nemlig allerede fra 1ste April næste Aar at ordne Ophævelsen af Portofriheden, skulde dog være muligt; thi, hvis man i nærværende Sæssion forkaster et Forslag om Forlængelse af Portofriheden, hvorpaa der oprindeligt kun var andraget for Finantsaaret 1854—55, saa vil denne Sag ifølge Grundloven ikke oftere kunne komme til Forhandling paa nærværende Rigsdag. Jeg skjøner derfor ikke, at man kan følge den Udvei, som den ærede Landssthingsmand har antydet. Saalænge kun et enkelt Medlem og ikke nogen Majoritet af Thinget stemmer i denne Retning, vil det vistnok være uden Betænkelse; men det forekommer mig dog nødvendigt, at man gjør sig det klart, at, hvis Majoriteten fulgte denne Anskuelse, vilde man derved standse Sagen paa en meget betænkkelig Maade.